

Evangelí del dissabte de la setmana XVIII de durant l'any: el món necessita la nostra fe

Evangelí i comentari del dissabte de la setmana XVIII de durant l'any: “Quan van ser sols, els deixebles anaren a trobar Jesús i li preguntaren: Per què nosaltres no l'hem pogut treure?. Ell els respongué: Per la vostra poca fe”. Moltes vegades el que necessiten les persones que són al nostre voltant és que els

transmetem una fe viva que porta a confiar en Déu.

Evangelí (Mt 17, 14-20)

Així que van arribar on era la gent, un home es va acostar a Jesús, s'agenollà davant d'ell i li digué:

—Senyor, tingues pietat del meu fill, que és epilèptic i pateix molt: sovint cau al foc o a l'aigua.

L'he portat als teus deixebles, però no l'han pogut curar.

Jesús digué:

—Generació descreguda i esgarriada! Fins quan hauré d'estar amb vosaltres? Fins quan us hauré de suportar? Porteu-me el noi aquí.

Aleshores Jesús increpà el dimoni, que va sortir del noi, i el noi quedà curat des d'aquell mateix moment. Quan van ser sols, els deixebles

anaren a trobar Jesús i li
preguntaren:

—Per què nosaltres no l'hem pogut
treure?

Ell els respongué:

—Per la vostra poca fe. Us ho
asseguro: només que tinguéssiu fe
com un gra de mostassa, si dèieu a
aquesta muntanya: “Ves-te'n allà”, se
n'hi aniria. Res no us seria
impossible.

.....

Comentari

L'escena de l'Evangeli d'avui té tons
dramàtics. Un pare es posa de genolls
davant de Jesús per suplicar-li que
guareixi el seu fill posseït pel dimoni.
Primer ha intentat que el curin els
seus seguidors, però la temptativa va
acabar en un fracàs. Ara prova amb

el Mestre, i es produeix
l'alliberament.

Jesús diu als seus deixebles que per expulsar aquest dimoni necessitaven més fe. Per curar el món, per curar els cors, els cristians hem de ser homes i dones de fe. Hi ha cadenes que no les poden trencar les forces humanes: odis profunds, vicis arrelats, manca d'esperança...

De vegades, persones properes a nosaltres travessen per situacions crítiques. Intentem ajudar-los amb gestions, favors pràctics, etc. Però sovint arriba un moment en què notem que no podem arribar més lluny, perquè el que cal és l'acció de la gràcia: una llum especial o una conversió profunda. Per la nostra part, queda transmetre una profunda confiança en Déu, i potser resar junts perquè sigui el Senyor qui guareixi les seves ferides.

La pregària plena de fe és la que sosté el món. Per això, hem de recórrer al Senyor amb constància, abandonant-nos a les seves mans. Ens pot ajudar aquesta oració que recomana sant Josepmaria: “Senyor, Tu ets el de sempre. Dona'm la fe d'aquells homes que van saber correspondre a la teva gràcia i que obraren —en el teu Nom— grans miracles, veritables prodigis (...) sé que els faràs; però, també em consta que vols que se't demanin, que vols que et cerquem, que truquem fort a les portes del teu Cor”.

Rodolfo Valdés // Photo: Aziz Acharki - Unsplash

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca/gospel/evangelis-del-
dissabte-de-la-setmana-xviii-de-durant-](https://opusdei.org/ca/gospel/evangelis-del-dissabte-de-la-setmana-xviii-de-durant-)

lany-el-mon-necessita-la-nostra-fe/
(11/03/2026)